

brev, der efter det oplyste blev sendt til fængslede medlemmer m.v. af rockergruppen.

I den anden sag havde politiet under en ransagning efter våben hos en person med tilknytning til rockerkredse beslaglagt en mappe med forskellige fotos og dokumenter vedrørende en rockergruppe.

De dokumenter m.v., der ønskedes beslaglagt, havde ikke tilknytning til de konkrete sager, der var under efterforskning, men efter politiets opfattelse ville materialet kunne tjene som bevis i sager, som var opstået som led i den verserende rockerkrig.

Højesteret fandt ikke, at det efter den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 824, stk. 1, er en betingelse, at det bevismiddel, der ønskes beslaglagt, kan sættes i forbindelse med en bestemt, angiven straffesag. På den baggrund opretholdt Højesteret i begge sager politiets beslaglæggelse af de nævnte dokumenter m.v.

Der tilsigtes ikke nogen ændring af denne retstilstand med lovforslaget.

Stk. 2 svarer til den hidtidige § 804, stk. 1, dog med tilføjelse af krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5 (værdikonfiskation), samt bødekra. Det bemærkes herved, at beslaglæggelse med henblik på udbytte- eller genstandskonfiskation skal ske efter stk. 1. Der henvises til bemærkningerne ovenfor til denne bestemmelse.

I teorien har det tidligere været diskuteret, hvorvidt ting, som ikke har forbindelse til en lovovertrædelse, f.eks. tidligere erhvervede værdier, kan beslaglægges med henblik på værdikonfiskation. Højesteret har imidlertid ved en kendelse, der er gengivet i *Ugeskrift for Retsvæsen 1978, s. 918*, godkendt, at der kunne ske beslaglæggelse af en tiltalt narkohandlers sommerhus, der ikke havde forbindelse med de strafbare forhold, med henblik på konfiskation af udbytte fra handel med narkotika. Denne praksis tilsigtes opretholdt uændret ved lovforslaget. Sådan beslaglæggelse skal fremover ske efter reglen i stk. 2.

Denne praksis vil fortsat være relevant i tilfælde, hvor der sker beslaglæggelse med henblik på værdikonfiskation i forhold til en bestemt lovovertrædelse, jf. straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3. I de særlige tilfælde, hvor der sker beslaglæggelse med henblik på værdikonfiskation efter reglerne om udvidet konfiskation i straffelovens § 76 a, følger det direkte af denne bestemmelse, at der kan ske konfiskation - og dermed beslaglæggelse - af formuegoder, som ikke har forbindelse til en bestemt lovovertrædelse.

Stk. 3 er en ny formulering af den nugældende § 801, stk. 1, om beslaglæggelse af den formue, som sigtede »måtte besidde eller erhverve i riget« (formuebeslag). Denne formulering foreslås afløst af ordene »hele formue eller en del af den«. Der gives herved i overensstemmelse med et almindeligt proportionalitetsprincip hjemmel til at begrænse beslaglæggelsen til en del af den mistænkte formue, såfremt dette måtte skønnes at være tilstrækkeligt til at fremtvinge tiltaltes tilstedekomst.

Der består ikke efter folkeretten nogen almindelig adgang til at foretage beslaglæggelse af aktiver i fremmede stater, og den hidtidige udtrykkelige begrænsning til den mistænkte formue »i riget« er derfor udgået som selvfølgelig.

En beslaglæggelse efter stk. 3 omfatter - som efter gældende ret - også de aktiver, som den mistænkte måtte erhverve efter rettens beslutning om beslaglæggelse, jf. nærmere pkt. 2.3.4. i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at beslaglæggelse efter stk. 3 alene skal kunne finde sted i sager, hvor der er rejst tiltale for en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover. I betragtning af foranstaltningens ganske indgribende karakter er dette i overensstemmelse med et almindeligt proportionalitetsprincip. Indtil gennemførelsen af den nye struktur for anklagemyndigheden, jf. lov nr. 385 af 20. maj 1992, kunne formuebeslag kun benyttes i statsadvokatsager. Ændringen vil næppe i praksis indebære nogen forskel i anvendelsen af denne bestemmelse, der kun benyttes i talmæssigt meget få sager om alvorlig kriminalitet.

Grænsen ved fængsel i 1 år og 6 måneder svarer til den, der tidligere er benyttet i sammenhænge, hvor anvendelsen af bestemte retsmidler er ønsket begrænset til grovere kriminalitet, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, om varetægtsfængsling og § 792 a, stk. 2, om legemsundersøgelse.

Beslaglæggelse efter stk. 3 forudsætter, at der er rejst tiltale mod den pågældende, jf. nærmere pkt. 2.3.4. i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i stk. 4, der er ny, udelukker beslaglæggelse hos mistænkte af skriftlige meddelelser eller lignende, som hidrører fra præster, læger, forsvarere og advokater om det, som er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed, medmindre betingelserne for efter § 170, stk. 2, at pålægge vidnepligt er opfyldt. Endvidere udelukkes under visse omstændigheder beslaglæggelse af materiale, som hidrører fra journalister m.fl., jf. pkt. 2.3.5.1. de almindelige bemærkninger. Dette svarer til reglerne om ransag-